

Սայաթ Նովա

Ամեն մե մըտիկ տալով

Ամեն մե մըտիկ տալով տարար խիլքըս, քամալոս,
Է՛յ, նագանի, ռահմ արա, դուն մի՛ դառնա աջալըս.
Հենց ձեռովըդ կապեցիր, Էնպես բաց էր իղբալըս,
Էշխենեդ հիվանդացա, չիս հարցընում իմ հալըս.
Քիզիքիզ մըտիկ արա, փոշմա՛նիլու վախտըն է:

Իմ թալնիլը քու բանն էր, չասացիր ի՞նչ իս անում.
Սըրտով սիրածըս դու՛ն իս, Էլ ինչի՞ իս արմանում,
Ուրիշնիրու խոսկիրով կապած յարես յիդ անում.
Աճկըս ճանապարհիդ է, ինչի՞ իս շատ ուշանում.
Մե խալվաթ օթախումը բարիշիլու վախտըն է:

Քու պատվական գըլուխըդ դուն ավարա մի՛ անի.
Էս իմ խունի ջիգարըս հագար փարա մի՛ անի,
Իմ ու քու սըրտի բանը դիփ աշքարա մի՛ անի,
Արութինի շախ սիրտը մեկ էլ յարա մի՛ անի.
Կամով ու ճիտ անելով փաթաթվիլու վախտըն է: